

για όσα έχασαν μέχρις εκείνης της στιγμής.

Ίσως ό Ίησούς εξέζηγετο της φυλακής ελεύθερος πλέον και ήρχετο προς τόν Ίούδα νικητής ήρωα, Διδάσκαλος της αλήθειας, Θεός!....

Άλλ' όχι! Αί φωναί, ό μέγας θύριβος επανήρχισε. Έκτυπούσαν πάλιν τόν Ίησούν. Όχι, δεν είχαν μαντεύσει, δεν είχαν έννοήσει την άπάτην των. Τώρα τόν έκτυπούσαν ακόμη δυνατώτερα, με περισσότεραν μανίαν.

Οί στρατιώται έσυραν τόν Ίησούν βιαίως έξω της φυλακής του, εξηλεκτός από τήν αντίαν, από τας μαστιγώσεις και τό ψυχρόν άλγος. Ο Ίσκαριώτης τούς ακολούθησε. Καί πράγμα παράδοξον, δεν εφείνετο να πάσχη, δεν εφείνετο να δοκιμάση ούτε στενοχωριάν ούτε θλίψιν, ούτε άγωνίαν ψυχικήν, άλλα μόνον τήν ακαταμάχητον επανθυμίαν να βλέπη τά πάντα και τά πάντα να ακούη.

Η συνοδεία εφθασε πρό του Καί άφα. Ο Ίουδας παρηκολούθει τήν ανάκρισην επισταμένως ότε ό άλλος συγεσφιγμένος διηρμήνευτο προς τήν οικίαν τού Πιλάτου, όπου έλαβε χώραν ή τελευταία ανάκρισις και έκδικασις του Ίησού.

—Μου εφέριτε εδώ τόν άνθρωπον αυτόν και μου λέτε ότι διεγείρει τόν λαόν εις επανάστασιν. Ίδου έγώ τόν άνέκρινα ένώπιόν σας και δεν τόν εύρηκα ένοχον εις τίποτε από αυ τά που τόν κατηγορείτε.

Ο Ίουδας άκίνητος ήκουσε μετά προσοχής τούς λόγους του Πιλάτου ένφ ό άλλος ήρχισε να φωνάζη.

—Άρον, Άρον, σταύρωσον αυτόν.

Ελευθέρωσε τόν Βαραβά, σταύρωσε τόν Ναζωραϊόν.

Άλλ' εις τό υπερήφανο πρόσωπο του Πιλάτου ήσαν ζωγραφισμένα σημεία άηθίας και θνητού κατά του παράφρονος όγλου εξακολούθουντος να φωνάζη.

—Άρον, Άρον, σταύρωσον αυτόν!

Φέρετέ μου νερό. Αιτάξεν ό Πιλάτος.

—Νερό; Τι νερό; Γιατί; Εφειθύριζεν ό Ίουδας. Πλύνει τά χέρια του! Γιατί πλύνει τά χέρια του, τά άσπρα χέρια του, τά σπιθηροβολούντα από τή χρυσά δοκιμύλια; Περίεργο, γιατί πλύνεται; Γιατί ζυρώνει τά φρύδια του; Γιατί σηκώνει τά χέρια του προς τό πλήθος;

—Είμαι Άθνος διά τό αίμα του δικαίου τούτου ανθρώπου! Η άμαρτία του άς πέση άπάνω σας και εις τά παιδιά σας.

Τό έργο του Ίουδα συνετελέσθη! Ο Ίησούς εύρίσκει επί του σταυρού!

—Πάτερ Άγιε, άφεο κτύοις ου γάρ αΐδασι τί ποιούσι!!!

Άνθρωποι με τήν καρδιά θλιμμένη τρέχουν βιαστικά προς τόν

σταυρό! Ακούονται αποτομώς διακεκομμένοι ληρμοί που τούς συνοδεύουν ήρεμα και σπαράκτικα παράπονα. Τι τρέχει; Τι συμβαίνει; Είναι ό Χριστός που πεθαίνει!.... Αλήθειαι! Αυτό θα είνε!.... Ο Ίησούς πεθαίνει!... Τα άγρζα χέρια του μένουν νουν άκίνητα, ένφ κρικιάσεις και σπασμοί διατρέχουν τας κνήμας, τό τσηθος, τό πρόσωπο!... Καί εινε δυνατόν αυτό; Ναι; Πεθαίνει! Η άναπνοή διακόπτεται βραδυδών! Σταματά! Ο Ίησούς απέθανε! όλα ετελείωσαν!!!

—Τετέλεστοι!!!

Και ή άτιμόσφαιρα εβύξεν ακόμη από τήν θείαν φωνή, από τήν φωνή τήν ήρημη και γλυκείαν του θεού, από τήν φωνή που άκούστηκε τήν τελευταία στιγμή που έπαυσε ή καρδιά του να κτυπά.

Σκότος εκάλυψε τήν γήν, ή γή έσεισθη και φωνή ήκούσθη από τόν Μεγάλο βράχο τής άκροπόλεως.

—Άγνωστος πάσχει θεός, δι' ό τό πών εξοφεται τε και σεσάλευται.

Τό έργο της θείας προνοίας επραγματοποιήθη.

Συντετριμμένος ό Ίουδας παρουσιάζει τήν έπομένην τής σταυρώσεως πρό του συνεδρίου των Ίουδαίων.

—Είμαι ό Ίουδας ό Ίσκαριώτης, αυτός που σας παρέδωκε τόν Ίησούν τόν Ναζωραϊόν.

—Ε! Λοιπόν τί θέλεις;

—Ξεύρατε. Πέστε μου, ξεύρατε ποιά ήταν αυτός που καταδικάσατε και εσταυρώσατε χθές; Αδός δεν ήτο κακός, ήτο άθως και άγνος, έγώ σας ήπάτησα και σας πρόδωκα άνθρωπον άθρον.

—Άλλα συ είσαι τελείος, φεύγα από δω.

—Τι; Πώς; Ανεφώνησεν ό Ίουδας έξαλλος. Άλλα πέστε μου, πέστε μου τί εΐσθαι σεΐς οι έξυπνοι, τί εΐσθε; Εγώ σας ήπάτησα, τ' άκούετε; Εγώ ό Ίουδας δεν επρόδωκα τόν Χριστόν, άλλα επρόδωκα εσάς, εσάς τούς σοφούς, εσάς τούς ισχυρούς, τούς έξυπνους και σας παρέδωκα διά πέντες εις τόν αιώνιον θάνατον, εις τόν αίματον θάνατον! Τριάντα αργύρια! Ναι, Ναι! άλλα αυτά είνε ή αξία του αίματός σας του ακαθάρτου αίματός σας, που είνε όπωρ τό νερό που χύνουν οι γυναίκες από τό κατώφλι των σπιτιών των έξω στους δρόμους! Α! Αοχιερά, άοχιερά, γέρω Άγνα, τρολλέ και ξεκουτισμένε, που νομίζεις πως εΐσαι γεμάτος από σοφία, από γνώσεις και μάθηση γιατί δεν εδωκες ένα αργύριον, ένα όβολόν παραπάνω; Ναι, γιατί. Διότι αυτή είνε ή τιμή που θα σου όρίσουν εις τήν αιωνιότητα!

Και ό Ίουδας ήρχισε να πελά κατά πρόσωπον του Ποντιφικού και των δικαστών όβολός και άργύρια επιστρέφων τήν τιμήν του τιτιμημένου.

χέρι, βυθισμένος εις σκέρεις βαθειές και ακαθόριστες, διατελούσα ακόμη υπό τήν επήρηριαν των έντυλώσεων του δημιουργηθέντος ταράχου κατόπιν των ύπ' έμοϋ δημοσιευθέντων εις τήν «Δράσιν». Από τήν καθολικήν αυτήν διάχυσιν των σκέρων μου με απέσπασε μια φωνή:

—Χαίρετε, κύριε Βήττα:

Εστρεψα τό βλέμμα και είδα γνωστόν συμπολίτην.

—Χαίρετε, κύριε. Ορίστε καθήσεται.

—Ναι! θα καθήσω αφού μάλιστα επί τούτω ήλθα, προς συνάντησιν σας.

—Είμαι εις τήν διάθεσιν σας, αγαπητέ κύριε, και θεωρώ τόν έκυτόν μου έντυχι!.....

Και λαμβάνων τό παραπλεύρωσ κάθισμα και ύπος διδασκάλου τής παλαιάς σχολής ό αγαπητός συμπολίτης με ήρώτησε:

—Δεν μου λέτε, σας παρακαλώ, κ. Βήττα, που κατέλαξε τό δημιουργηθέν κατόπιν των έν τή «Δράσει» δημοσιευθέντων ζητήμα;

—Δεν γνωρίζω, αγαπητέ κύριε, ούτε που κατέλαξε ούτε που θα καταλήξη.

Τούτο μόνον γνωρίζω ότι άμέσως μετά τήν κυκλοφορίαν του φύλλου και του δημιουργηθέντος ταράχου ή Διεύθυνσις τής Εφημερίδος μου έκκλησε τας στήλας τής «Δράσεως».

—Και βεβαίως, κύριε Βήττα **C ELA VA SENS DIRE**. Διότι μά τήν αλήθειαν άπορώ πως ένας άνθρωπος της ιδιικής σας άντιλήψεως δεν εκατάλαβεν ακόμη ότι ή Ελληνική κοινωνία είναι ούτω συνεθεμιμένη ώστε κανένα από τά μέλη της να μήν άνέχεται ελεγγον, έτσι εκ τοί εμφανούς, όποθενδήποτε δέ και άν αναφανή ούτος να ξεσπά εις βάρος του έλέγχοντος. Η και επί τέλους μου φαίνεται πολύ περίεργον πως δεν έχετε πείραν του κόσμου και δεν καταλαμβάνετε πως πρέπει να παραδειγματίσετε εκ των παρελθόντων συμβάντων διά να κανονίζετε τήν στάσιν σας, ακολουθών τήν σοφήν ήρηρον του Ίσοκράτους λέγοντος: Παραδείγματα ποιού τά παρεληλυθότα των μελλόντων, τό γάρ άφανές εκ του φανερού ταχεία έχει τήν διάγνωσιν.

Ετρομάξα σας βεβαίονω.

Τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον ενόησα ότι έχω άπέναντί μου άνθρωπον άνήκοντα εις τήν βαρείαν φυλογίαν πολύ δέ περισσότερον έφ' ὅσον, άντιλαμβανόμενος τήν σμικρότητά μου, άπέναντί του, κατάλαβα ότι μου ήτο άδύνατον να τιν πρακολοιμήσω εις τας ύψηλάς του ιδέας. Ετόλμησα έν τούτοις να άπαντησω.

—Δεν ενόησα, κύριε,

—Και βεβαίως δεν μπορείτε να εννοήτε τέτοια πράγματα διότι αυτά άνήκοντες τήν βρασειαν φυλογίαν, τήν ψαρεύω δι' από τούς βαρυστίτους τόμους των βαρειών φιλολογικών έργων της βιβλιοθήκης μου, των όποιων τόν βαρύτερον όγκον δεν σας είνε εύκολον να σηκώσετε εις τήν πλάτην σας και ακόμη άλλο; τόσος να είσθε.

—Εύχαριστώ πολύ, κύριε, άλλα όμολογώ και πάλιν ότι δεν σας ενόησα.

—Θα με εννοήσατε εάν δώσετε προσοχήν.

Και λαμβάνων έβρος διηγηματιζόν ό τής βαρείας φιλολογίας κύριος, φέδε άπραμείφθη.

—Ενας άνθρωπος μια φορά, άφου σόνει και καλά επέμενε να λέγη τήν αλήθειαν άπέσχε εναντίον του τήν καταφωγήν και τό μίσος όλης τής κοινωνίας εν τό μέσφ τής όποιας έξούσε. Μη δυνατόνος ύπ' τοιαύτας συνθήκας να ζήση κλωστοπαιτούμενος και άποδοκιμαζόμενος πανταχούθεν, εφυγεν εις Μοναστήριον. Οί καλόγεροι τόν παρελάβον μεταξύ αυτών, του άνέστηκαν μάλιστα και ύπηρεσίαν να διακονή εις τήν Εκκλησίαν. Μια των ήμερών, ένα Σάββατο σπόν έσπερινό εφημέρευε ένας μονόρθαμος καλόγηρος. Τήν ώρα δέ που ετελείωνε ό έσπερινός και ό καλόγηρος έφυλλε τό «Νύν απολούει τόν δούλον σου Δέσποτα κατά τό ρημά σου εν ειρήνι ήτι είδον οι όφθαλμοί μου...» ό καλός σου άνθρωπος τής αλήθειας επεμβαίνει άμέσως τόν άρμίζει από τό χέρι και φωνάζει. Ο όφθαλμός μου να λέγη: αιδεσμιότατε! Ενωείται ότι δεν εβραδιάσθητε στο Μοναστήρι ό άθλιος αυτός άλλ' ούτε και γνωρίζωμεν τήν κατάνια ταν διότι ή ιστορία δεν αναφέρει.

Μά... Εγώ αγαπητέ μου, άπλούστατα έγγραφα μιν αλήθειαν.

—Μάλιστα, αλήθειαν. Άλλά νομίζεις ότι σου επιτρέπεται να λέγης τήν αλήθειαν; Που νομίζεις πως βρίσκεισαι;

ΣΤΟΝ ΟΜΗΡΟ ΜΠΕΚΕ

Μπεκέ μου! Μεσα στην ψυχή μ' άνάστησες βαθειά Κάποια θλιμμένα δειλινά, κάποιες αύγές γελάστρες. Κι' άνθισαν κόσμοι άγνωριστοί στής τέχνης τή πλατιά Πεσρόβλια, που μοσκοβολούν σαν φούλια μες στής γλάστρες.

Κι' ήρθαν όμπρός μου μάγισσες με φλόγυτα και βιολιά και πέρασαν όρθοστητες σουλάτνες ξεγελάστρες με τά χρυσά πασουίνια τους με τά θερμά φιλιά και με τής λάχνες πεθυμιές πουνε καρδιοβυζάντρες.

Κι' όταν γλυκά μ' έμέθυσες με τ' άμισστο κρασί —Χαρά στή χρυσοχέρα σου, τή μούρα τήν χρυσή κάποιον χαλί μ' άσημικά τής Μπαρταργιάς μου γένεις κι' άπλώνονται στην ταπεινή ψυχούλα μου ό έσθ στους μαχαλάδες τούς πυκνούς άπ' τό φτωχό νησι Τής μαγεμένης Πόλης σου προσκωνητή με φέρεις. **Γ.Ε. Γεωργασιάνης**

Ο συνομιλητής μου άρχισε να άγριεύη. Εσηκώθηκε από τήν καρέκλαν και κτυπήσας τόν γρόνθον του επί τής τραπέζης έξηκολούθησε:

—Οφείλεις, κύριε, να σιωπάς, Να μή μιλάς όλότεια! Η εαν θέλης να μιλάς είσαι ύποχρωμένος συμφώνως προς τας καθεστώσας συνθήκας να ποιησαι εΐφημον μείλιαν, να χειροκοπήσ, να φωνάζης εύγε, όρσά μπράβε, τά συγχαρητήριά μου. Ε- αν επί παρεδέρματα έπώρεσ τόν που διεφείρε τας άδούς επιστρώσας ταύτας δι' έξόδους και δλυσθηράς ύλης όφείλεις να πέσις όχι μόνον τόν έαυτόν σου άλλα και όλον τόν λαόν ότι τό έκαμε για να μās διδεται κάποτε ή ευκαιρία να γελοϋμε όταν γλυστοϋ ένας γάδαρος, και πέφτει και τσακίζεται και χύνει τό λάδι που φέρει φορτωμένο επί τής ράχης του. Οφείλεις, κύριε, να δικαιολογήσης τό πράγμα καταλλήλως δια να μή διηγή τό παραπάν. Ο κύριος Λήμιστος όταν όλισθήσας πέση κανείς σαν και σένα ή και ό ίδιος σου και σάσης τά μούτρα σου. —Εύχαριστώ πολύ, κύριε συμπολίτα.

—Να εύχαριστήσ τόν Θεόν σου, τόν Μεγαλοδύναμο που σε φυλάει μέχρι τής στιγμής και δεν έπεσες ακόμη να σπύσης κανένα ποδάρι. Μάλιστα, κύριε Βήττα έξ άλλου δεν σου επιτρέπεται εσένκ να αποδίδης εύθύνας εις τόν κ. Λήμιστον ούτε καν να αναφέρησαι προς εκείνον εαν ό σνον παιδιόδες εκαλούν πλημμελώς τό καθήκόν των. Κι' εν τέλει εαν ήθελες να γράψης και γράφοντα να σε αναμνόσκωπεν όφείλεις προηγουμένως να ποιηθεις ή **Αβανον και σύβραν**.

—!!!!.

—Είπων ταύτα ό συνομιλητής μου άπλήθευ, έγώ δέ πορευθείς εις τό τηλεγραφείον παρέδωκα τό κάτωδε τηλεγράφημα.

Αβανόπουλον **Αμιστελόδαμον** Φορτώσατε πρώτην ευκαιρίαν 60 τόνους λιβάνι ότόπ 35 τόνους αμιόρνυν στέλ και 20 τόνους μελτσουβι στόλ.

ΒΗΤΤΑ
ΕΤΟΙΜΟΙ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ
ΣΤΟΥΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΔΑΚΙ
ΑΜΜΟΥ - ΠΟΡΤΑ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΝΥΝ ΑΠΟΛΥΟΙΣ...

Η ώρα που ό ήλιος άρχίζει να καταβαίνει εις τόν όρίζοντα και αισθάνεται κανείς τήν νύκτα να έρχεται έτοιμη για να τά σκεπάση όλα κάτω από τό μαυρό της σεντόνι, είναι ώρα βαρεία για κάθε άνθρωπο που δεν έχει τελείαν τήν ψυχικήν του Ισοροπίαν.

Κάτι τό καταπληκτικόν και σκιώδες κατεβαίνει από τά ύψη και πλημμυρίζει τήν ψυχήν του με άπροσδιόριστον άλγος.

Μια τέτοια ώρα, στα ήλιονβασιλέματα, εύρέθηκα καθισμένος στο καναπέο κυτίζοντας μέσα από τά τζάμια τά κύματα που κτυπούσαν άγρια άπάνω στο μουράγιο τής προκυμαίας χορεύοντα τόν κατάσπρο, χορό τους. Με τό κεφάλι άκουμπιμένο στο